

Najnovejša goriška pesem.

Do vrha jezca mi je prikipela,
 Molčati več ne morem in ne smém,
 Krv v prsih se mi je in v žilah vgrela —
 Kaj bratje moji, vse vam jaz povém!
 Slovenec naš, na zemlji, v hiši svoji
 Kot tujec biti mora in tlačán,
 Živeti s tujcem mora v večnem boji,
 Od jutra v noč preganjan in suván,
 Na ukaz naj molil bi iz duše cele
 Svetnike laške, laško zlato tele.

Redí Sloven na prsih svojih gada,
 Molčé mu ta iz njih popiva kri,
 Slovenec naš — naj hira in propada,
 Potrežljivo gadu vse molči!?
 S krvjo naj lastno ga redi in brani!
 Za brata pa bo trdega sreča!
 Slovenci! slepi smo še in zaspani!
 Oči odprimo! Gaslo naj velja:
 Vsi svojí k svojim — brat podpiraj brata,
 Iz praha dvigni ga — odpri mu vrata.

«Corriere» — bratec — list goriške vlade
 Razsajati grobjansko je začél
 Nadejajoč se, da Slovenec pade —
 No, vlado v svrhu to si je najel!
 Četvorko po slovenski zemlji pleše
 In ž njim pa „Freccia“ — krvna sestra vstric —
 In vlada naša — mirno kole teše
 Na glavah krotkih Slave nas ovčic, —
 A mi — trdni ostanimo kot skala
 In sila ta ne bo nas razdejala!

Naj praznik zdaj nasprotnik naš obhaja,
 Nekdaj — obhajali ga bomo mi,
 Orfej z ognjenim mečem stri bo zmaja —
 Strí zmaja bo ki zdaj na nas preži!
 Na zemljo — kjer se megla zdaj je vlegla,
 Zasiniti žareč če solnca svit,
 Nebesa sta in zemlja se prisegla
 Nad ta pritisk sedanji silovit —
 Ker noč se dnevu umakniti mora,
 Jasni se in za goro vstaja zora!

Goriški pobalinski „Frecci“.

Goriški listič „Freccia“ ne! prah cestni,
 Vse kar slovensko je nesramno blati,
 Z gorjačo sebe krog udriha, mlati —
 Tak posel ima ta izvrzek mestni!

Čuj „Freccia“ ti! — ne! — cestno blato!
 Pred svojim pragom le smeti pometaj,
 Nikdar v ljudi se mirne ne zaletaj!
 In delo tvoje, rečem, bo možato!

„Goriški Sokol“ v dno ga duše bôde,
 Kjerkoli more v njega se zaganja,
 Najgrša meče vanj zaničevanja
 Divjakov pobalinskih ta izrode!

Sokole naše pa pri miru pusti,
 Okrog ginnastike se svoje suči,
 In družega če posla nimaš v buči,
 „Corrieru“ pili jezik in čeljusti!

Kako je Janez zmagal.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

(Dalje)

III.

Džani se! Raztekajoča, blede svetloba osvetljava obraze zaspane in zmučene od brezsnosti. Na klopeh v neredu spe vojaki; ti z glavami visečimi na prsi, oni z nagnenimi v znak. Vstaja jutranja zora in se razliva rožnobojno po celem svetu. Sveže je in čvrsto. Vojaki se probujajo. Ožarjeno jutro, stenjo in meglo, kaže jim neko neznano krajino. Hej! a kje je sedaj Zatiranje, kje Velika in Mala Krivda, kje Nadloga? To je že tujina in vse drugače. Okrog so griči porasli z dobovjem, po dolih so hiše krite z rudečimi opekami, s črnimi križevnicami v belih stenah, hiše lične, kakor dvorci, obrasle s trto; tu cerkve s šiljastimi zvoniki, tam dimniki tovaren s kopo rožastega dima. Le tesno je tu nekako, ravnin pogrešaš in polja žitnega. Ljudij je pa tu kakor mravelj. Bleščé se vasi in mesta. Vlak se ne ustavlja, gre mimo mnogih manjših postaj. Kaj se je neki zgodilo, ker se povsod vidijo tolpe. Solnce se dviga polagoma izza gričev, zatoorej počne ta in oni Matevž glasno moliti. Po njega vzgledu se ravnajo drugi; prvi žarek razsipava blesk na moleče in resne obraze moške.

Mej tem se vlak ustavi na glavnej postaji. Tolpa ljudij obkoli ga mahoma; vesti z bojišča so že tu Zmaga! zmaga! Depeše došle so pred nekoliko urami. Vsi so pričakovali poraza, ko je torej vzbudi ugodna vest, je radost neizmerna. Ljudje so na pol oblečeni zapuščali hiše, postelje ter hiteli na postajo. Raz nekatere strehe plapolajo že zastave, a vse roke mahajo z robcí. V vagone donašajo pivo, tobak in smodke. Oduševljenje je neopisno, lica žaré. Wacht am Rhein hrumí kakor burja. Nekateri plačejo, drugi se objemajo. Unser Fric ga je pobil popolnoma! vzel mu topove, zastave. V plemenitem oduševljenji dadó tolpe vojakom vse, kar imajo. Pogum stopa vojakom v srce, začno tudi prepevati. Vagoni se tresó krepkih moških glasov, in tolpa poslušá strmé besede neumevnih pesnij. Zati-ranci pojó: „Janez! Janez! Janez! oj, nadeje ne izgubi!“ „Die Polen, die Polen!“ ponavlja tolpa, kot bi si pojasnjevala in se gnete krog vagonov, diveč se postavam vojaškim in zabavljajoč se radostno z anekdotami o strašnem junaštvu teh polkov poznanjskih.

Janez ima oteklo lice, žolte brke, debele oči; vsa ta svojstva; sosebno ker je ogromne koščene rasti,

činé ga strašnega; zatoorej se mu pa tudi čudijo, kakor kakej nenavadnej z veri. Kake domobrance imajo pač Nemci! Ta še le potolče Francoze! Janez se smeje zadovoljno, kajti i jemu je prav, da so Francoze pobili. Vsaj ne pridejo v Zatiranje, ne zavedó Magde in mu ne vzamejo kmetije. Smeje se torej; ker pa ga lice hudo boli, kremži obraz in zategadel je res strašen. Jé pa zato z apetitom homeričnega junaka. Klobase grahove in vrčki piva kar ginó v njega ustih, kakor v ognjenika žrelu. Dajó mu smodke, novce: vzame to vse.

„Dober je ta narod Nemški“, pravi Vojtku in hitro potem doda: „a vidiš, da so Francoze potolkli!“

Toda skeptični Vojtek mu omrači njega veselje. Vojtek vražari kakor Kasandra:

„Francozi se dado vselej najprvo pobiti, da bi neprijatelje zaveli, potem pa, ko se zbero, sekajo, da kar treske leté.“

Vojtek nič ne vé o tem, da njega mnenje deli večji del Evrope, a še menj o tem, da se vsa Evropa moti ž njim vred.

Peljejo se dalje. Vse hiše, kamor dozre oko pokrite so z zastavami. Na nekaterih postajah mudé se dalje časa, ker je povsod polno vlakov. Vojska z vseh stranij Nemčije hiti krepit zmagajočih sobratov. Vlaki so okrašeni z zelenimi vencí. Ulani si natikajo na sulice šopke cvetne, darovane jim po mej pótem. Mej temi ulani je tudi največ Poljakov. Pogosto se slišijo od vagona do vagona razgovori in klici:

„Kako se imate dečki? Kam vas Bog vodi?“

Včasi zaleti iz mimo letečega vlaka znana pesmica:

„Z tam téj strony Sandomierza
Mówi¹⁾ panna²⁾ do żotnierza³⁾ . . .“

A tedáj Janez in njega tovariši takoj uberejo:

„Panic żotnierz chodz pokochać.⁴⁾
Jeszczem nie jadt⁵⁾ — Bog ci zaphać!“

Kolikor žalostnejši so se odpeljali vsi iz Zatiranja, toliko bolj oduševljeni in pogumni so sedaj. Žal, da prvi vlak s prvimi ranjenci, došlimi iz Francije, uniči lepe te vrline. Obstane v Deutzu in stoji dolgo, da bi

¹⁾pravi, ²⁾deva, ³⁾vojak, ⁴⁾ljubiti, ⁵⁾še nocoj je lel.

pustil mimo te, ki hité na vojišče. Ali predno se vsi prepeljajo čez most v Kolonijo, treba nekoliko ur. Janez leti nemudoma z drugimi gledat bolnih in ranjenih. Nekateri leže v zaprtih, drugi, ker ni prostora, v odprtih vagonih, in te je možno videti dobro. Po prvem pogledu uteče srčnost junaška Janezu znova na ramena.

»Hodi sem Vojtek!« kliče s trepetom, vidiš no, koliko so ti Francozi pohabili naroda!« In res je kaj gledati! Obraze blede, zmučene, začrnele od prahu ali boli, umazane s krvjo. Na oglas obče radosti odgovarjajo ti le s stokanjem. Nekateri kolnejo vojno Francozov in Nemcev. Usta opekla in začrnela prosijo vode; oči gledajo kakor blodne. Tu pa tam se vidi mej ranjenimi odreveneli obraz umirajočega, z modrimi progami krog očij, sedaj je miren, sedaj se krivi krčevito ter upira oči pronikavo in škriplje z zobmi. Janez mahoma vidi prve krvave plodove vojskine. V glavi mu znova začne vreti, gre kakor omamljen in stopi v gneči z odprtimi usti; suvajo ga na vse strani; žandarm mu da s kopitom v pleča. On išče z očmi Vojtka, zasledi ga in mu reče:

»Vojtek, boj se Boga! o!«

»Bode tako i s teboj!«

»Jezus Marija! Tako se torej ljudje tam koljejo. No, če pa fant fanta pri nas pobije, peljajo ga žandarmi k sodišči in kaznjujo ga.«

»A sedaj je ta vrlejši, ki več ljudi pohabi. Si-li mislil tepec, da bodeš samo s prahom streljal, kakor na manevrih, ali pa v tarčo, ne na ljudi.«

Tu se je pokazala očitno razlika mej teorijo in praktiko. Saj je naš Janez bil vojak, hodil na vaje in prigledne shode, streljal in vedel, da je vojna zato, da se ljudje ubijajo, a sedaj, ko je zagledal ranjencev kri, stiska ga vojna, storilo se mu je tako slabo in ostudno, da se je jedva mogel na nogah vzdržati. Jel je znova spoštovati Francoze, in to spoštovanje se je zmanjšalo še le tedaj, ko so se pripeljali iz Deutza v Kolonijo. Na osrednjem kolodvoru uzrli so takoj prve vjetnike. Obdajalá je je množica vojakov in drugih ljudij, ki so je gledali s ponosom, toda še brez nezavisti. Janez se je preril skozi gnečo, odrivajoč jo z lakti, pogledal na vagon in se začudil.

Gromada pešcev francoskih, majhnih, umazanih, oslabelih, v raztrganih plaščih, napolnjevala je vagon, kakor slaniki bečvo. Mnogi stezali so roke, da bi prejeli pičle darove, katere jim je delila tolpa, kolikor neso straže branile. Janez imel je zbok tega, kar je slišal od Vojtka, zgolj druge pojme o Francozih. Po-

gum mu je z ramen stopil nazaj v prsa. Oziral se je, da bi našel Vojtka. Vojtek stal mu je o oboku.

»Kaj si brbral?« vpraša Janez. »To so ti medli dečki. Ko bi jednega po lobanji mahnil, bi se četrje podrli.«

»Najbrž so tako shujšali«, odvrnil je tako razočarani Vojtek.

»Kak jezik pa oni blebetajo?«

»Gotovo ne poljski.«

Janez bil je upokojen v tem oziru; šel je dalje vstric vagonov.

»Strašni ubožci!« rekel je končavši pregled vojske redovne.

Toda v nastópnih vagonih sedeli so žvavi. Ti so Janezu delali več preglavic. Ker so sedeli v vagonih kritih, ni bilo moči določiti, je-li slednji dečko tak, da z jednim mahom navaden človek dva ali tri pobije, ali skozi okna so se videle dolge brade in mračni, resni obrazi starih vojakov, temne polti in grozno bleščečih očij. Pogum se je Janezu znova k ramenom obrnil.

»Ti so strašnejši«, šepnil je tiho, kot bi se bal da bi ga ne slišali.

»Še nesi videl teh, ki se neso dali vjeti«, odvrnil je Vojtek.

»Boj se Boga!«

»Vidiš.«

Nagledavši se žvavov, šla sta dalje. Najedenkrat je pri nastopnem vagonu Janez omahnil, kakor bi bil oparjen.

»O, pomagaj! Vojtek, pomagaj!«

V odprtem oknu videl se je temni, pravo za pravo črni obraz turkova s sukajočima se beločnicama. Najbrž je ranjen bil, ker je imel obličje krčevito zakremženo od bolečin.

»A kaj je?« reče Vojtek.

»To je hudobec, ne vojak. Bože, bodi milosten meni grešniku.«

»Poglejmo, kakšne ima on zobke.«

»Naj ga vzame vrag! jaz tam ne bodem nanj gledal.«

Janez je umolknil, malo potem je pa popital:

»Vojtek!«

»Kaj je?«

»A ko bi takega pokrižal, bi li ne mogli?«

»Pagani za sveto vero nemajo razuma.«

Dano je bilo znamenje, da se vsedo v vozove. Kmalu se je vlak gibal. Ko se je stemnelo, videl je Janez neprestano pred seboj turkosa črni obraz in

strašni njega beločnici. Iz čutov, ki so se v tem hipu polotili tega zatiranskega vojaka, bi ne mogli kaj lahko prerokovati njega bodočih činov.

(Dalje prihodnjič.)

Nevesta.

Danes kupila si vinček je bel,
Jutri pa v cerkvi že bode poroka.
Ženin odslej jo na dom svoj bo vzel
Kalna glej solza ji kapne iz oka.

V jutro že rano strel čuješ glasán,
Ženin se svati na kolah prihaja,
Jasen in rãdosti poln je dan,
Križem vse peva in uka in raja!

V cerkev množica prihaja ljudi,
Pred žrtvenikom pa ženin, nevesta
Večno zvestobo prisezata si —
Skupaj do groba živeti da smesta.

* * *

Zarja rumena jutro ozlatí,
Tužno v zvoniku zapoje zvon vaški,
Doli na ravnem vè sredi vasi,
Oh, tam pripravljajo oder mrtvaški!

Strune iz gosel, cimbal zadoné,
Vrsta plesalcev se suče po pôdi,
Srca v radosti, v veselji kopné,
Mlado in staro za roko se vodi.

Briše raz čela plesalec znoj vroč,
Kazati hoče drug plesno priročnost,
Ženin, nevesta na stoli sedoč
Nade gojita vè srečno bodočnost.

Vtihnajo gosli in mir je nastál,
Družba razide željna si pokoja.
Zemljo temán mrak noči je obdal,
Konec veselja je, rajskega boja!

* * *

Bila vesela sinoči je še,
Dična in mlada — oh, mlada nevesta!
Danes pa smrti neznosne plen je —
Taka je božje mogočnosti cesta!

Včeraž še dičil jo venček je bel
Ko pokleknila je tam pred žrtvenik,
Danes pa črno je veso pripel
V sobi mrtvaški nevesti cerkvénik.

P.

Lesnike.

Trese P.

Poln si napuha ljubi moj „Bame“,
Glava ti puhla polna je slame!

Petkrat če zineš, sedemkrat lažeš,
Možtvo s tem svoje svetu ti kažeš.

Ako prijatelj pride do sreče,
Oj kako tebe v dušo to peče!

Rad pri vseh družtvih nosil bi zvonec
A če le zineš — s tabo je konec!

Kazati hočeš se narodnjaka,
V službo pa to ti vsaka je mlaka!

Kadar za dom odpret je možnjíček,
Skriješ se v mejo zviti moj ptiček!

Kadar pri litri v družbi modruješ,
Žabe v luži loviš in kuješ.

Kakšna draginja ti je pri seni —
Samo otrobi so ti po ceni!

Nepoboljšljiv pijanec.

„He, Štefan! Kaj pa bo žena rekla, ko prideš tako natrkan domov?“
 „Žena bo rekla: Le pojdi, odkoder si prišel! Jaz pa bom šel zopet nazaj v klet, pa ga bom posrkal še kak literček.“

Dandanašnje časnikarstvo.

Urednik (poročevalcu): „Za vsako važno novico, katero mi sporočite, plačam vam jeden goldinar, ako ne bo resnična, plačam vam dva goldinarja, ker jo lahko prihodnji dan prekličem!“

Nezavestna resnica.

Učitelj: „Sršen; kaj razumete vi z besedo teorija?“

Učenec: „Nekaj nepraktičnega.“

Preveč zahteval.

Učitelj: „Kaj imaš tu?“

Učenc: „Nič!“

Učitelj: „Torej vrzi proč!“

Zlata resnica.

Varnejše je levu na rep stopiti, nego žensko na prvi sivi las opozoriti.

Optimist in pesimist.

Oče: „No, Ivan, zakaj se ne poročiš z Minko, kaj imaš proti njej?“

Ivan: „Ne veste li, da Minka z jedno nogo šepa?“

Oče: „Ne bodi vender tak pesimist, Ivan, budi optimist ter reči: Minka z jedno nogo ne šepa!“

Iz šole.

Učitelj: „Kdo mi ve, razven psa, imenovati še kako drugo zvesto žival, katera človeka vedno spremljuje?“

Učenec: „Bolha!“

Hudobno.

„No, gospa; kam pa hitite tako?“

„K doktorici J. sem na kavo povabljena!“

„Ali jo nesete — s seboj?“

Nadaljevanje zbirke „domačih zdravil“.

Nabral Dr. Vincenzo Lapanensis.

Motto: Kdor živi le zase,
Ni vreden, da je bil rojen.

Metastazio.

Jedva je bilo preteklo dvakrat štiriindvajset ur, kar so bila priobčena „domača zdravila“, že je bila preobložena pisalna miza moja z diplomami, zahvalnimi pismi, vprašanji gledé jedne ali druge bolezni i. t. d.

Kje je zdravnik, ki bi bil dosegel v tako kratkem času tako popularnost?

Ni ga in ga tudi ne bo!

Meni je bila sreča tako mila in mi naklonila tak dragocen rokopis s kojim sem dospel do vrhunca slave, v mojih rokah leži blagor vsega človeštva, in v mojih rokah nadalje zdravje toli priljubljenih oseb, kakor n. pr. Dežmana, Schreya, Keesbacherja i. dr.

Ne bojim se ni srda ni zavisti kolegov mojih. Akopram so mi došla pisma od kolegov v kojih mi obečajo spraviti me brez domačih zdravil v večnost, ako bodem nadalje kalil jim vodo, sklenil sem nadaljevati zbirko in to tembolj, ker mi je celó naklonjen državni pravdnik, ki je (mimogredé naj bode rečeno) tudi jeden bolnikov mojih.

Konečno bodem priobčil tudi zahvalna pisma, ki so mi došla in bodem vprašanja odgovarjal, koja mi bodo stavili bolniki moji.

Kdor je torej bolan, naj se brez skrbi obrne náme — v vsakej številki „Rogača“ našel bo pomoč.

Za razpokane roke.

§ 25. Pasi od mladih let — lenobo; s tem se odvadiš dela. Po leti hodi v rokovicah na sprehod in vozi se o slabem vremenu v kočiji. — — Uspeh je isti, če je voz plačan ali ne.

Kadar se ušesa gnojé.

§ 26. Obveži uho v „bikslajtnont“ in čakaj spomladi, kadar se gnoj rabi — lahko ga oddaš.

Kadar kaj v „ushesa slejse“.

§ 26. Stolči živo srebro, zmešaj ga med kurjo mast in silbergelt, naredi „pašto“, prižgij jo, da se ti bo kadilo v uho — »bo pri tej priči ven«.

Kadar preveč kri iz ušes teče.

§ 28. Naberi karavde na vrstico, zreži jedno korenino hrena »šajbce« in skuhaj s hrastovimi šiški na litru »Ode kanon« v rešetu, — izpiraj si usta toliko časa, da ne bo več kri tekla.

Kadar se ne more govoriti, ali ob „štimo“ pride; temu pravijo Nemci „helkofkatra“.

§ 29. Pusti si narediti iz bezga srebrno cevko in jo vtekni v grlo. Če pri tem ne umreš, boš še dolgo živel in zopet glas dobil. Za to operacijo sem jaz na „dobrem glasu«.

Kadar „prav ne slišiš“.

§ 30. Če si oženjen je bolje, ako se ne lečiš, — pridige izza gardin ti bodo neumljive.

Za druge je ta recept dober:

Stolči bučo (ne svojo) zmešaj jo med antipirulin in Laur. ceras. ec. Syropp., in stopi na jednom litru kuhanega vina. To vlivaj toliko časa v desno uho, da ti iz levega ušesa priteče.

Za „mutfel“ (gotovo Mundfäule?) in vse take reči, ki se okoli čeljusti naredé ali gnjijejo.

§ 31. Za take reči, ki se okoli čeljusti naredé je dobra roža „petperstnig“ ako se jo žveči s pol kile asa fetita in pol kile galunom. To zeló nuca.

Če v ajmoht (omotico) padeš.

§ 32. Počakaj, da zopet k sebi prideš.

Za trelirium dremens.

§ 33. To je zeló huda bolezen in se dobi od slabe pijače. Kupi si pet bokalov vina, skuhaj ga in primešaj glavice od žveplenk, to pij toliko časa, da se ne boš več tresel.

Kaj da „lušt“ za jesti.

§ 34. Ostrgaj deset rujavih žebļjev, zmešaj med zajčevo žolč, iz tega naredi tenkturo in želodec maži. Ta furkel naredi lušt za jedi.

Lepe rumene lasé narediti.

§ 35. Zmešaj med Opodo dolg in lug živega apna in gosposko kiselco, maži lase s tem in drži tri dni glavo v ilovco — to prežene vse druge barve.

Za raka.

§ 36. Rak je zelo nevarna bolezen, posebno v želodci, ker se težko „zraven pride“. Nalovi rake, skuhaj jih, da bodo še polu živi in pojej. Za raka je to dobro, za rake pa slabo.

Kadar se v glavi vrti.

§ 37. Ta bolezen pride od tega, ker sili kri gor v glavo. Če stojiš pol ure na glavi, silila bo kri „gor“ v noge in omotica bo odlegla.

Uši „iz“ glave pregnati.

§ 38. »Iz« glave pregnati uši je jako težko, ker tudi ne prideš lahko zraven.

»Raz« glave preženeš jih, če se obriješ.

Za mreno ali piko na očesu.

§ 39. Vzemi v lekarni »gumi arabikum« in drgni oko. Kadar boš porabil gumi, izgine tudi mrena.

Temu se pravi tudi bolezen »radirat«

§ 40. Skuhaj »žagajne« od makaroniholca na pasji slini in s tem oko maži.

§ 41. Golobova kri je tudi dobra. (Ne od Goloba na Vrhniki).

Za ušen.

§ 42. Kadar zapaziš, da imaš ušen, naredi s kreda ali pa biksom križ čez čelo, stolči rafinad sladkor.

(Denašnja cena za sto kil je 40¹/₂ in 2⁰/₁₀ odbitka prosto na vsako postajo) zmešaj ga med Radiko tabak in obveži glavo. Kmalu se boš ušena odkrižal.

Kako se vé, če je človek že mrtev.

§ 43. Deni mrliču pod glavo rastlino artemisija. Če se mrlič ne zbudi v treh dneh in dobi plave »fleke« je mrtev.

Za purgacijo narediti.

§ 44. Pojej jedno kilo Ré barbare in četrtrt kile svežega kravjaka (Piede di Leone). To nuca vselej.

Da si nos ne prehladiš.

§ 45. Maži si nos vsak večer na levo in desno, z vrha in pod nosom z brljavo lojevo svečo in pij olje v kojem si »pacal« škorpijone.

Zoper slabo prebavljenje.

§ 46. Vlij v nov lonec vode in kuhaj toliko časa, da voda izpuhti; lonec stolči in prah pij na vodi v kojoj imaš zelje, trikrat na dan.

Zahvalna pisma

in odgovori na došla vprašanja.

Blagorodni gospod dr. Lapanensis!

Hčerka moja trpela je že več let na pljučah; vašim domačim zdravilom imam se zahvaliti, da je že oproščena vseh bolečin — včeraj smo jo zagrebli.

A. S.

Preblagorodni gospod doktor!

Jaz podpisani Gašpar Lopata, grobokop pri sv. Križu v Idriji, zahvaljujem se vam za priobčena zdravila. Dela imam hvala Bogu dovelj! Mrliči se kar trgajo za jame.

Vaš udani sluga

Gašpar Lopata.

Gosp. Gašpar Lopati, pri sv. Križu v Idriji.

Da se celó mrliči za vaše jame trgajo, je znamenje, kako izvrstno uplivajo domača zdravila še po smrti.

Dr. L.

Vaše blagorodje!

Veliko let tlačila me je móra in bi me še tlačila, ko bi se je ne bil odkrižal po vaših receptih Včeraj sem se móre — žene — rešil.

A. Móra-vecu.

Gospod A. Móra-vec.

Dobro! Glejte, da ji ne pridete več v kremplje.

Dr. L.

Dragi gospod dohtar!

Jest Boltažar Feluc, kmet na Cvenku Vam naznanjam, da ima krava moja božjast. Bodite tako prijazni in povejte mi zdravilo za božjast. Mislim, da se kravo lahko z istimi zdravili leči, kakor človeka.

Boltažar Feluc.

Gospod Baltažar Feluc na Cvenku.

Mislite, da sem zato dvajset let študiral, da bi lečil krave vaše? Sicer so pa za božjast kisle kumare, katerih se dá vsaki dan jeden škof kravi.

Dr. L.

Gospod kolega!

Bravo! bravo! gospod doktor. Čudno, da še niste iznašli Ameriko. — Pehtran, opia festis, fijočno olje! Ha, ha, ha! Kako se počutijo možgani vaši? Ne bolehalo na omehčenji? — Jaz imam raka v nosu, povejte mi zdravilo. Dr. Fidibus.

Gospod dr. Fidibus!

Tepec in cepec sta dve jako različni stvari, vendar se združujeta z vašo osebo. Kako jaz raka v nosu zdravim? Goreč Fidibus držim mu pod nos. Hočete poskusiti g. Fidibus? Vaš Dr. L.

Gospod J. Prosekar v S.

Vi mi pišete, da že tri dni lastavična gnezda neuspešno na mleku kuhana jeste. Mislite, da zadostujejo 3—4 gnezda? Kadar bodete 3—4 tedne gnezda jedli, okrevali bodete gotovo. Mogoče, da je mleko slabo. Dr. L.

G. V. Kacin v Šebreljah.

Pravite, da ste bili v dvoboju ranjeni. Zapomnite si zlati rek: „Kdor z mečem okolu hodi, z mečem okolu pride.“ Za rane vidite zdravila pod § 150.

Dr. L.

Anastazija Ropotača v G.

Kurja očesa preženete s tem, da tri dni držite nogo v živo srebro, in dva dni nosite na kurjih očeh naočnike št. 12. (Konbiks konklav). Vaš (recte svoj)

Dr. L.

Gospod Dragotin Selak v Z.

Kapleh (plibrek) dobite pri Tinetu Kanduču v Čekovniku zadnja pošta Riže. (Sto kil velja samo 40 gld). Dr. L.

Ker mi danes ni mogoče na vsa vprašanja odgovoriti, blagovolijo naj dotični pacienti počakati do prihodnje številke »Rogača«. Dr. Lapanensis.

HYDRIA, v dan svete Justine.

Vprašani.

Nek duhovén se pelje po cesti mimo travnika, na katerem je pasel majhen pastir živino. Ker je duhovnu po vnanjem ugajal, veli voz ustaviti, pokliče k sebi dečka in ga prijazno vpraša:

„No, ali mi veš povedati, kje da je Bog?“

„O, vem; zdaj naj mi pa še oni povedo, kje ga ni“, odgovori mu zviti deček in zbeži.

Življenje naše je resno, in vesel biti je umetnost.

Rešitev skakalnice.

(Priobčene v 17. listu »Rogača«).

List za listom z drevja pada,
Veter ž njimi si igra;
In tako za nado, nada
Gine meni iz srca!

Pomlad pride in zeleno
Perje spet dobo drevo;
Srce moje posušeno
Zelenelo več ne bo.

Boris Miran.

P. č. g. J. S. pri S. Kr.: Volja in delo je dobro! Hvala vam na neumornem delovanji in prosimo vas tudi nadaljne podpore! — P. n. g. V. D. v M.: Naročnina plačana do konca leta.

P. n. naročnike, katerim smo priložili nakaznice, prosimo, da ponové naročnino svojo o pravem času.